

תשעה חתנים

מונגוליה

חי פעם חאן והיו לו תשע בנות, כולן כאחת יפהפיות. שמונה הגדולות התחתנו לפי בחירתו של אבא החאן, עם חתנים עשירים, צייתנים ומכובדים. אבל הבת הצעירה לא רצתה לשמוע בקול אבא והתחתנה עם זה שבו היא התאהבה, אחד עני, פשוט ולא מרשים ביותר. החאן כעס על הבת הלא ממושמעת ושלח אותה עם בעלה לצריף פשוט, מרוחק מה שיותר מהיורטה שלו ושם הם חיו בשלום. לא היה מתרחש דבר לולא התחילו להיעלם סייחים של הסוסה הלבנה מעדרו של החאן. ואלה לא היו סייחים סתם אלא בחלקם זהובים ובחלקם כסופים. החאן הורה לשמונה החתנים שלו לשמור לפי

התור ולתפוס את הגנב, אך החתנים לא הצליחו במשימתם ולא מנעו גנבת הסייחים. גם החתן הצעיר, בעלה של בת החאן הצעירה, בא לחאן וביקש שירשה לו לשמור את העדר. אך החאן רק צחק ממנו. "מה אתך! אני בעצמי שמרתי, גם החתנים הגדולים שמרו את העדר ולא עצמו עין כל הלילות. אתה רוצה להשתוות להם! לך, לך מכאן!" אך הצעיר לא רצה להישמע לחאן ויצא לשמור על עדר הסוסים. לילה שלם לא עצם עין ולקראת בוקר הסוסה הלבנה המליטה סייח יקר, חציו זהוב, חציו כסוף. ואז ירדה מהשמיים ציפור חאנגרד המופלאה, חטפה את הסייח ועפה אתו לשמיים. השומר לא התלבט, ירה חץ והחץ חזר אליו עם נוצת ציפור חאנגרד ועם זנב זהוב של הסייח. הצעיר חזר הביתה, מסר לאשתו את השלל

ואמר לה לשים אותו בארגז ולא לספר לאיש. גם אחרי הלילה הזה נעלמו סייחים מהעדר. החאן המרוגז קרא אליו את שמונת החתנים ואמר להם לצאת לעולם, למצוא את הגנב ולהחזיר את הסייחים. החתן הצעיר רצה להצטרף למשימה אך החאן רק צחק ממנו "איך אתה, בחור פשוט, תצליח במשימה כזו?" אך הצעיר עמד על שלו. "אסע וזהו זה!" חאן ראה שאין לו ברירה, נתן לו סוסה זקנה, מתנדנדת. הצעיר אכף אותה ונסע הביתה. "ראי אישה" אמר "על סוסה כזו לא אוכל לרכב רחוק. היא בקושי הביאה אותי לצריף שלנו ובדרך ארוכה בוודאי לא תחזיק מעמד. כנראה אצטרך לקחת סוס אחד מהעדר של החאן וכדי שאבא שלך לא יכעס, תראי לו את נוצת הציפור חאנגרד ואת הזנב הזהוב של סייח. שידע אבא

שלך שהחתן שלו לא גרוע מהחתנים האחרים,
לא ישן בלילה וראה הרבה.
הצעיר בחר לו סוס טוב מהעדר של החאן ונסע
אחרי האחרים. ואשתו מילאה את ההוראה
שלו, הביאה לאבא את נוצת הציפור המופלאה
ואת הזנב הזהוב. החאן הופתע – התברר לו
שהחתן הצעיר נבון וזריז.
בינתיים החתנים המבוגרים נסעו ונסעו. במשך
החודש רכבו בדרכים קשות, מפרסות הסוסים
זרם כבר דם. הם החליטו לעצור ולנוח.
רק החתן הצעיר לא הפסיק לרכב, הוא המשיך
בדרכו. רכב, רכב עד שראה יורטה לבנה לרגלי
ההר. נכנס ליורטה ופגש שם אישה משרתת
זקנה. הוא שאל אותה מי חי ביורטה זו והזקנה
סיפרה שזו יורטה של ציפור חאנגרד. הציפור
רוצה להתחתן ואספה כבר נדוניה – כמעט
מאה סייחים, חציים זהב, חציים כסף. רק סייח
אחד עוד חסר למאה. ועוד סיפרה לו הזקנה כי

אם חאנגרד באה ליורטה מרוגזת, היא נכנסת
דרך פתח העשן שלמעלה. ודרך הדלת היא
נכנסת ליורטה רק אם מצב הרוח שלה טוב.
הצעיר שמע כל זאת, הודה לזקנה והסתתר לא
הרחק מהיורטה.
פתאום נשמעה שריקה ליד פתח העשן. הבחור
ירה חץ ופגע ישר בלבה של הציפור חאנגרד.
אחר כך אסף את כל הסייחים הגנובים ויצא
בדרך חזרה.
בדרך פגש את החתנים הגדולים. אלה שמעו
על ההצלחה שלו, קנאו בו והחליטו להתפטר
ממנו. באמצע הדרך התקינו מלכודת – בור
עמוק מכוסה בשטיח. הצעיר דרך על השטיח
ונפל פנימה לבור.
החתנים התחילו לרדוף אחרי הסייחים אך אלה
התפזרו בכל הסביבה. הם לא הצליחו לתפוס
אותם וחזרו הביתה בידיים ריקות.
בינתיים ליד הבור עברה נערה. היא שמעה קול

מוזר, התכופפה מעל הבור וראתה שם בחור
צעיר, פצוע, חי בקושי. הצעיר ביקש שהיא
תעשה סולם משערות של הסייחים הזהובים
והכסופים, ובסולם כזה יצא מהבור. הוא אסף
את הסייחים חצי זהובים, חצי כסופים והוביל
אותם הביתה.

החאן שמח מאוד כשראה את הסייחים שלו.
הוא הבין שכאשר לא רואים את מעשיו של
האדם, לא יכולים לדעת עליו דבר. וכאשר שמע
על נבזותם של החתנים הגדולים ועל
המלכודת שהתקינו לצעיר, רצה להעניש אותם
קשה, אך החתן הצעיר ביקש לסלוח להם.
וכשהחאן הזקן מת, החתן הצעיר נעשה לחאן.
הוא שלט שישים שנה בצדק וביושר ושישים
שנה העם שלו חי כמו במסיבה. כולם אכלו,
שתו ושמחו.

